

Р Е Ш Е Н И Е

№ 291

С о ф и я , 23 февруари 2018 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, ПЪРВО наказателно отделение, в съдебно заседание на 08 д е к е м в р и 2017 година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ
ЧЛЕНОВЕ: РУМЕН ПЕТРОВ
ХРИСТИНА МИХОВА

при секретар Мира Недева
и в присъствието на прокурора Антони Лаков
изслуша докладваното от съдията Николай Дърмонски
наказателно дело № 1048/2017 година.

Касационното производство е образувано по касационни жалби от подсъдимия Р. Д. Е. от Б. и от защитника на подсъдимия И. Д. Х. от същия град адв.П.Т. от АК-С. против решение № 17 от 13.06.2017 г., постановено по ВНОХД № 74/2017 г. на Специализирания апелативен наказателен съд с доводи за наличие на всички касационни основания по чл.348, ал.1, т.1-3 от НПК и искания за отмяната му и за връщане на делото за новото му разглеждане от друг състав на въззивния съд или след отмяна и на потвърдената с него присъда № 32/11.11.2016 г. по НОХД № 317/2015 г. на Специализирания наказателен съд да бъде върнато за новото му разглеждане от прокурора от Специализираната прокуратура.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбите.

Подсъдимият Е. и защитникът му адв.Ив.Ч. от АК-Б. и подсъдимият Х., редовно уведомени, не вземат участие в касационното производство, като защитникът на последния адв.Т. в съдебните прения и в писмено допълнение към касационната им жалба моли същата да бъде уважена по изложените в нея съображения.

Върховният касационен съд провери правилността на обжалваното решение в пределите по чл.347 от НПК, като съобрази следното :

Първоначално съдебното производство пред Специализирания наказателен съд е било образувано по НОХД № 1776/2014 г., но същото с разпореждане от 05.12.2014 г. е било прекратено от съдията-докладчик поради

констатирани съществени процесуални нарушения, реализирани на досъдебното производство и довели до ограничаване правото на защита на пострадалите от деянията лица и делото е било върнато на прокурора за новото му разглеждане за отстраняването им.

След повторното внасяне на обвинителен акт и образуването на НОХД № 317/2015 г. по описа на Специализирания наказателен съд, с присъда № 32 от 11.11.2016 г. подсъдимите И. Д. Х. и Р. Д. Е., двамата от Б., са били признати за виновни в престъпно сдружаване по чл.321, ал.6 от НК, за предварителен сговор помежду им за извършване на измами по чл.210, ал.1, т.2 вр.чл.209, ал.1 вр.чл.26, ал.1 вр.чл.18, ал.1 от НК срещу св.Й. Е. и св.П. П. и за изнудване на св.А. Б. по чл.214, ал.2, т.1 вр.ал.1 вр.чл.213а, ал.2, т.4, пр.1-во от НК, като при условията на чл.54 от НК са били осъдени съответно на по 2 години лишаване от свобода за първото престъпление и на по 3 години лишаване от свобода за останалите две и по 5000 лева глоба в полза на държавата за третото, а общо за съвкупността от престъпления по чл.23, ал.1 от НК на по 3 години лишаване от свобода, към които на основание чл.23, ал.3 от НК са присъединени и наложените им наказания глоба от по 5000 лева на всеки от тях.

На основание чл.66, ал.1 от НК е било отложено изпълнението на наказанието им лишаване от свобода с изпитателен срок от по 5 години от влизане на присъдата в сила.

На основание чл.59, ал.1 от НК от размера на наказанието им лишаване от свобода е приспаднал срокът на задържането им под стража.

В тежест на подсъдимите са възложени направените по водене на делото разноски от по 46 лева за всеки от тях.

Присъдата е била обжалвана от защитниците на двамата подсъдими адв.Т. и адв.Ч. с оплаквания за нейната процесуална и материалноправна незаконосъобразност и заради явната несправедливост на осъждането им с искане за отмяната ѝ и постановяване на нова оправдателна за тях присъда по предявените им обвинения, но с решението си Специализираният апелативен наказателен съд я е потвърдил изцяло.

Касационните жалби от защитника адв.Т. и от подс.Е. повтарят оплакванията им за неотстранени съществени процесуални нарушения при събиране и оценката на доказателствената съвкупност, срещу доказателствената обезпеченост на направените фактически и правни изводи и срещу явната несправедливост на наложените на подсъдимите наказания с искания за отмяна на въззивното решение и за връщане на делото за новото му разглеждане от въззивния съд или след отмяна и на потвърдената първоинстанционна присъда делото да бъде върнато на прокурора от СП.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение намира жалбите за подадени в законния срок, от страни с право на жалба и срещу подлежащ на основание чл.346, т.1 от НПК на редовна касационна проверка въззивен съдебен акт, поради което са допустими.

Разгледани по същество – жалбите са ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНИ, макар и не по изложените в тях съображения :

По доводите за наличие на касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК.

Макар и подадена от името на подсъдимия Е., в касационната му жалба се навеждат наново развитите пред първата и пред въззивната инстанция от защитника му адв.Ч. доводи за непригодност на обвинителния акт ясно да очертае признаците на предявеното му обвинение, както и недоволството им от доверието към кредитираните и от апелативния съд свидетели, на базата и на допуснати съществени процесуални нарушения при инкорпориране на депозирани от тях показания пред съдия на досъдебното производство в разрез с изискванията на чл.223, ал.2 от НПК с неосигуряване реалното участие при тяхното провеждане на защитника на обвиняемия тогава Х. адв.А., уведомила разследващия полицай за наличие на уважителни причини да не може да присъства и желанието ѝ, нейното и на подзащитния ѝ, това да се случи по друго удобно време. Отделно от това се прави и възражение за липса на мотиви във въззивното решение по оплакването им за неконкретизиране на действително извършеното престъпление – дали се касае за измама или за изнудване (очевидно визирайки извършеното спрямо св.Б.).

Защитникът адв.Т., като цитира части от обстоятелствената част на обвинителния акт, също го счита за изготвен в разрез с изискванията на чл.246, ал.2 от НПК, ограничило правото им на защита, но което следвало да се отстрани с връщане на делото на прокурора. На базата на доводи за допуснати нарушения на разпоредбите на чл.13 и чл.14 от НПК се оспорва доказателствения анализ на въззивния съд, без необходимата конкретика за пренебрегнати или превратно оценени доказателства и следващи се от тях фактически изводи за инкриминираното поведение на подсъдимите, началото на което обаче било поставено от полицейските служители В., С. и М. и затова нямало как да бъде престъпно. На тази основа се оспорват и правните изводи на съда за съставомерност на това им поведение като визираните в обвинението престъпления.

Така формулирани, тезите на подсъдимите и на защитниците им са били изложени и пред двете инстанции по фактите и са получили частично законосъобразен отговор. По отношение обаче на оплакванията за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при формиране на вътрешното убеждение на съда относно възприетите фактически обстоятелства доводите на касаторите са напълно неоснователни.

Първоинстанционният съд е провел изключително подробни разпити на ангажираните от страните по делото свидетели, при активното им участие в процеса, което е дало основание на въззивния съд да откаже мотивирано на искането за разпит във въззивното производство на поисканите от защитника на подс.Х. две лица за изясняване на отношенията между него и св.Б. в някакъв

„допълнителен нюанс” с оглед споделено им от последния. Във връзка с достоверността на показанията на свидетелите Й.Е., П.П., Р.Й., Кр.Г., В.Ш. особен акцент защитникът адв.Ч. поставя на процесуалната недопустимост (според нормата на чл.105, ал.2 от НПК) за приобщаване на тези, дадени от тях пред съдия на досъдебното производство в нарушение на разпоредбата на чл.223, ал.2 от НПК поради неосигуряване на реална възможност за лично участие при провеждането им на обвиняемия тогава Х. и на защитника му адв.А., което не позволявало да бъдат ползвани и дадените от тях в съдебното следствие пред първоинстанционния съд, претендирайки те изцяло да бъдат изключени от доказателствената съвкупност. Тази теза е незаконосъобразна.

Разпитът на свидетел е способ за събиране и проверка на гласни доказателства за установяване на фактически данни, свързани с обстоятелствата от кръга по чл.102 от НПК като предмет на доказване по делото, което според процесуалния закон става чрез гласни доказателствени средства, онагледени в протоколите за разпит, представляващи писмени доказателствени средства. Организацията и редът за провеждането на такъв разпит в рамките на наказателното производство, включително и пред съдия на досъдебното производство и практическото му осъществяване, са в отговор на глобалните, включително европейските изисквания за провеждането на демократичен и справедлив наказателен процес, които България е възприела в Конституцията и в националното ни законодателство в синхрон с международните ни ангажменти.

Безспорно е, че преценката за това кои, в каква последователност, колко от разпитите било като първоначални или повторни/допълнителни, за какви обстоятелства и по кое време да се проведат пред съдия на досъдебното производство, при наличие на законовите предпоставки за това, е изцяло предоставена на органите на досъдебното производство според тактиката и стратегията на разследването, но при постигнат законодателен баланс с разпоредбата на чл.223, ал.4 от НПК такъв да може да бъде проведен и по искане на обвиняемия и на неговия защитник в зависимост от виждането им за ефективна защита. По този начин е осигурена възможност на органите на досъдебното производство при осъществяване на конституционно закрепените им функции, в определени случаи да могат да обезпечат в по-голяма степен доказване на обвинението в съдебната фаза на процеса, както и своеобразна гаранция за равнопоставеност на страните в началната му несъдебна и несъстезателна процедура.

Законодателят е предвидил задължение за органа на досъдебното производство да осигури възможност на обвиняемия и на неговия защитник, ако има такъв, да участват при провеждане на разпита на свидетеля пред съдия. Право на последните е дали да се възползват от тази възможност или не, като елемент от правото на защита на обвиняемия. Участието им обаче е обвързано с предявеното на последния конкретно обвинение и когато разпит на свидетел пред съдия се провежда за установяване на обстоятелства, за които няма

предявено обвинение, то не уведомяването нему и неговия защитник за провеждането на това следствено действие не може да се приеме за процесуално нарушение на някое от правата му.

От друга страна, разпитът на свидетел пред (а не от) съдия от съответния първоинстанционен или по местоизвършване на това следствено действие съд в досъдебното производство се провежда от органа по разследването по правилата на съдебното следствие, доколкото няма особени правила, т.е. разпоредбите за разпита на свидетел в съдебното производство само допълват тези, отнасящи се за разпита му в досъдебното производство относно онези предпоставки, ред, условия и начин на извършване на следственото действие, които не са надлежно уредени. В това производство съдията не води и не контролира разпита в неговата съдържателна част, а законосъобразното провеждане на разпита и приложението на съответните разпоредби на НПК. Това пряко е свързано с възможността показанията на свидетеля при разпита му пред съдия в досъдебното производство да бъдат прочетени в съдебното следствие и подsigурява спазване на принципа на равнопоставеност на страните в процеса в първоначалната му фаза. Именно в тази насока са и разясненията, дадени в р.П, т.2 и 3 от Решение № 7 от 16.12.2004 г. по к.д.№ 6/2004 г. на Конституционния съд на РБ във връзка с оспорване конституционносъобразността на разпоредбите на чл.210а, ал.1 и 2 и чл.279, ал.1 от НПК (отм.), аналогични на чл.223, ал.1 и 2 и чл.281, ал.1 от действащия НПК.

Възраженията на адв.Ч. визират неизпълнение на задължението на разследващия орган за осигуряване на реална възможност на защитника на подс.Х. адв.А. да присъства на разпита пред съдия на свидетелите Й.Е. и П.П. на 16 и 17.02.2013 г., имащи „съществено значение” за доказване на обвинението по чл.210, ал.1, т.2 вр.чл.209, ал.1 вр.чл.18, ал.1 от НК по п.2.1 и 2.2 от обвинителния акт, чиито показания били недопустимо прочетени (приобщени) към доказателствения материал в противоречие с разпоредбата на чл.105, ал.2 от НПК, съответно недопустимо анализирани („противопоставяни”) с тези, дадени от тях в съдебното следствие. Не било посочено и основанието тези разпити да се проведат пред съдия.

Тезата на този защитник страда от неразбиране на същността на коментираната процедура, неоснователно обвързвайки я с разпоредбата на чл.105, ал.2 от НПК. Обстоятелството, че е било „нарушено” изискването по чл.223, ал.2 от НПК не опорочава „условията и реда” по НПК при провеждане на разпита на посочените свидетели пред съдия, а и такива доводи от касаторите липсват. Неспазването на визираното задължение от разследващия орган има своето значение само относно преценката доколко е довело до накърняване или не на правото на защита на обвиняемия/подсъдимия, спрямо когото се събират фактически данни за престъпно поведение чрез въпросните свидетелски показания и то тогава, когато са налице предпоставките за тяхното прочитане (инкорпориране или противопоставяне) в съдебното следствие на

някое от основанията по чл.281 от НПК. Тя не следва задължително да включва поради какви обстоятелства органът на досъдебното производство е поискал и съответно провел разпита на свидетеля/ите пред съдия. От друга страна, при изследването дали е била осигурена реална възможност на обвиняемия и на защитника му да участват при този/тези разпит/и следва да се отчитат както тези обстоятелства (тежко здравословно състояние на свидетеля, предстоящо продължително отсъствие от страната, нежелание на свидетеля да пребивава в бъдеще в страната ни, реална опасност от противоправно въздействие върху него) за неотложността от провеждане на разпита пред съдия, така и действителните уважителни или не причини на обвиняемия и на защитника му да не участват при провеждането му/им тогава, когато са били надлежно уведомени за това следствено действие. Възприемането на предложената от адв.Ч. теза би позволила с формално заявление от обвиняемия и/или от защитника му за наличие на уважителни причини да не могат да присъстват на предстоящи разпити на свидетел/и пред съдия би се блокирала дейността на разследващия орган (най-малкото за определено време) за събиране на дадено гласно доказателство или би се дало възможност за неправомерно въздействие върху свидетеля/ите. Макар и спорно, даденото от въззивния съд разрешение на поставения от защитника проблем „опорочените” разпити пред съдия да се приемат като проведени пред разследващ орган, при което и без съгласието на страните прочитането на показанията на основание чл.281, ал.4 вр.ал.1, т.1 и 2 от НПК би било допустимо, аргументите за положителен отговор са преобладаващи (по арг. чл.281, ал.3, 5, 6 от НПК). Още повече, при забраната на чл.281, ал.8 от НПК те да не могат единствени да бъдат поставени в основата на осъдителна за дадения подсъдим присъда.

В случая е налице обстоятелството, че в съдебното заседание на 23.09.2015 г. по повод искането на прокурора за частично прочитане на показанията на тези двама свидетели поради липсата на спомен за някои обстоятелства, двамата защитници на подс.Х. и самият той са дали съгласие за това. По-важното е обаче : първо, за какви обстоятелства (в случая, за времето, мястото и хронологията на срещите с обвиняемия/те) са разпитани, съответно прочетени тези показания, които свидетелите са потвърдили, а не са отрекли или променили; второ, по установяването на тези обстоятелства не се спори от жалбоподателите; трето, че те косвено визират и дейността на подс.Е., който към онзи момент не е бил привлечен като обвиняем; четвърто, при липсата на необходимата конкретика, жалбоподателят (подс.Е.) не обосновава как е било ограничено правото му на защита и на последно място, какво е значението на въпросните показания, потвърдени от свидетелите при разпита им в съдебното следствие, съвкупно с останалите доказателствени материали, за постигане осъждането на жалбоподателите по конкретното обвинение, от което те се оплакват.

Отговорите на тези съществени въпроси се намират в пространния анализ на съдилищата по фактите на обясненията на подсъдимите и на показанията на

множеството свидетели, съотносяването помежду им и с добитите с приложените СРС и онагледени във ВДС резултати, както и със събраните писмени доказателства.

ВКС намира, че правно значимите факти са били изведени по дължимите се от НПК условия и ред, няма превратно оценени или пренебрегнати доказателства или доказателствени средства, поради което не са налице сочените от жалбоподателите процесуални нарушения на разпоредбите на чл.13, чл.14 и чл.107 от НПК. Констатираните от първия съд противоречия между обясненията на подсъдимите и свидетелски показания, които се е опитал да отстрани с очни ставки, а впоследствие да ги преодолее с последващ преразпит на свидетелите, не нарушава каквото и да е процесуално правило, обратно, сочи на изпълнение на правомощието му да направи всичко необходимо за постигане на обективната истина по делото. Въззивният съд е отговорил в тази връзка на всички възражения на защитата и е изпълнил задълженията си по чл.339, ал.2 от НПК, поради което не е налично касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК за постигане на търсения от касаторите резултат.

По касираното основание по чл.348, ал.1, т.1 вр.ал.2 от НПК.

То е частично основателно.

Видно от постановлението за частично прекратяване на наказателното производство от 31.07.2014 г., има неразбиране от прокурора относно някаква „висящност” на процеса по отделните обвинения, което би могло да доведе до объркване на защитата на подсъдимите. Това обаче не е фатално и не води до отмяна и връщане на делото за новото му разглеждане. Необходимо е обаче да се изложат някои допълнителни съображения във връзка с доводите на касаторите за неправилно приложение на материалния закон.

Спорът около времето и мястото на сговаряне на двамата подсъдими във връзка с обвинението по чл.321, ал.6 от НК първоинстанционният, а след него и въззивният съд са разрешили с отговор за „стеснено” и по-благоприятно за тях обвинение. Фактическите данни за такова сговаряне обаче се извличат от действията на подсъдимите за въздействие върху посочените свидетели за постигане на користната им цел – набавяне на имотна облага. Дори да се приеме, че първоначалното изпращане на SMS-съобщение на св.П. от подс.Е. да е в изпълнение на „оперативните” указания на полицейските служители В., С. или М., косвените данни за престъпно сдружаване на двамата подсъдими да вършат измами и изнудване на някои от свидетелите по делото сочат това да се е случило в началото на м.август 2012 г. и впоследствие до м.февруари 2013 г., както е по обвинителния акт и постановеното осъждане. Затова възражението на жалбоподателите за неяснота относно това обвинение е неоснователно най-малкото заради невъзможността да се установи по категоричен и несъмнен начин това да се е случило по-рано (м.юли 2012 г.). Последващите действия на двамата подсъдими спрямо свидетелите П., Е. и Б. нямат нищо общо с

поисканото от оперативните служители от МВР съдействие, като обаче сочат на тяхната (на подсъдимите) съгласуваност и еднопосочност в действията им за постигане (набавяне) на имотна облага, която няма данни да е търсена от полицаите или от органи на съдебната власт. Самото престъпно сдружаване по чл.321, ал.6 от НК има своята цел – да се вършат конкретни (а не конкретно) престъпления, наказуеми с лишаване от свобода над 3 години, за набавяне на имотна облага или такива, свързани с дейността на органи на власт или на местно самоуправление, т.е. поне две или повече. Макар и „формално” престъпление, от него следва осъществяването (вкл. опит за осъществяване) във времето напред на такива престъпления, реализирането на които пък създава реална съвкупност от престъпления. Оплакването за неправилно приложение на материалния закон по това обвинение е неоснователно и следва да се остави без уважение.

Относно обвинението за опит за измама на двамата свидетели Е. и П. (а и на други лица, за които няма обвинение) вижданията на прокуратурата, а след това и на двете контролирани инстанции са незаконосъобразни. От цитираното по-горе постановление на прокурора за частично прекратяване на наказателното производство спрямо двамата подсъдими и св.П., при излагане на поредността на повдиганите им обвинения по чл.210, ал.1, т.2 вр.чл.209, ал.1 вр.чл.26, ал.1 вр.чл.18, ал.1 от НК става ясно, че има тотално неразбиране на състава на това престъпление, на изпълнителните му деяния и на довършеността му. Освен прекратяването изцяло на наказателното производство спрямо обвиняемия тогава св.П., то е било ненужно съгласно разпоредбата на чл.243, ал.9, предишна ал.8 от НПК спрямо двамата подсъдими.

От фактите по делото става ясно, че двамата подсъдими са действали задружно за „въвеждане в заблудение” на набелязаните свидетели с цел те да се разпоредят със значителни суми в тяхна полза, а не че те (подсъдимите) са „поддържали” с такава цел създадено у свидетелите от някого друго заблудение, и то при обвинението опитите за измама да са осъществени от тях като извършители, сговорили се предварително. Наказателната измама е резултатно престъпление и опитът е възможен, когато заблуденото лице предприеме реални действия по разпореждане с имуществото, а когато то постъпи във владение (възможност за реално фактическо или правно разпореждане) на дееца, то тогава ще е налице и довършеност на престъплението, без да е необходимо да е постигната целената от дееца имотна облага. Важното е да е причинена реална вреда на заблудения от измамата, а при опита ѝ – да е предстояща такава от действията на заблудения.

По това обвинение прокуратурата е повдигала обвинения за „опит за въвеждане” или „поддържане” на заблудение от двамата подсъдими у различни граждани с горната цел, до предявените с обвинителния акт обвинения за опит да постигнат имотната облага след осъществено заблудение у двамата свидетели Е. и П.. Те обаче нито са били въведени в

зablуждение, нито такава е било поддържано (в горния смисъл) спрямо тях от подсъдимите, нито пък те („пострадалите“) са предприели действия по разпореждане с парични средства, целени да бъдат получени от двамата подсъдими. Това сочи на липса на обективни признаци на престъплението по чл.209, ал.1 от НК, макар това престъпление да е било целта на престъпното сдружаване на подсъдимите. Това сочи на неправилно приложение на материалния закон и необходимост от намеса на ВКС с отмяна на решението и потвърдената с него първоинстанционна присъда в тази им част и оправдаване на подсъдимите по това предявено им обвинение. Като последна констатация, нямало е и никакво основание за връщане на делото на прокурора за отстраняване на пропуск по известяване на „пострадалите“ свидетели за правата им и за хода на досъдебното производство, както и те да се уведомяват да предявяват граждански иски срещу подсъдимите, което поне не се е случило.

За разлика от резултата от действията спрямо св.Е. и св.П., спрямо св.Б. дейността на двамата подсъдими е била упорита и е довела до частичен вредоносен за последния резултат. И то не е от създаване на измамливи представи у него, а чрез престъпното му мотивиране да се разпорежи с определена значителна сума, за да избегне влошаване на наказателноправното му положение по водено срещу него досъдебно производство. Ползвайки „близостта“ с полицейските служители и информация за незаконна дейност на този свидетел, двамата подсъдими са упражнили психологически натиск върху него да се разпорежи с исканата от тях сума, дори и на части и в крайна сметка подс.Х. е получил такава на 14.02.2013 г., като е ненужен коментар на твърденията му за извършената смяна на купюрите при св.Д.И., правилно приета от съдилищата за защитна позиция.

Правилно е прието, че не се касае за опит за измама, а за изнудване, като е отстранена от апелативния съд констатираната неточност в мотивите на първоинстанционната присъда, отричайки противоречие с диспозитива ѝ.

Утвърдено е в съдебната практика разбирането, че принудата при изнудването може да се изрази и в психическо въздействие върху пострадалия чрез заплашване с бъдещо деяние, което излага на опасност живота, здравето, честта или имота му и/или на някое друго лице, на което той държи, като е без значение дали заплашването е правомерно или не. То следва да е насочено към склоняване на пострадалия към определено нежелано от него поведение, свързано с извършването или неизвършването на акт на имуществено разпореждане и по този начин причинява на себе си или на друго имотна вреда, т.е. следва да е налице причинна връзка между това последващо поведение на изнудвания и употребената от дееца принуда. Именно тя го мотивира да вземе решението за това си поведение, а не действа под въздействието на създаденото у него или поддържано заблуждение, че действа правомерно, както е при измамата. Когато изнуденият предприеме такава поведение, което по своето правно действие може да причини вреда на

неговото или на чуждо имущество, то тогава и изнудването ще се яви довършено. При все още неотстранената в правната наука и съдебна практика конкуренция между съставите на чл.213а и чл.214 от НК, правилно съдът е възприел квалификацията по чл.214, ал.2, т.1 вр.чл.213а, ал.2, т.4 от НК за реално причинената на св.Б. имотна вреда от 2 000 лева. Правилно е бил изведен умисълът на подсъдимите да осъществят изнудването му, каквато е била една от целите на престъпното им сдружаване.

ВКС приема, че извън горепосочената незаконосъобразност при осъждането на двамата подсъдими Х. и Е. за престъпление по чл.210, ал.1, т.2 вр.чл.209, ал.1 вр.чл.26, ал.1 вр.чл.18, ал.1 от НК, при прилагане на закона относно престъпленията по чл.321, ал.6 от НК и по чл.214, ал.2, т.1 вр.чл.213а, ал.2, т.4 от НК е приложен законът, който е следвало да се приложи и в тази част обжалваното въззивно решение следва да бъде оставено в сила.

По доводите за явна несправедливост на наложените на подсъдимите наказания като касационно основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК.

Конкретни доводи по това бланково наведено основание в касационните жалби липсват. Въззивният съд отново се е спрял на наличните смекчаващи и отегчаващи вината им обстоятелства и с основание се е съгласил и утвърдил определените от СНС поотделно и за съвкупността от престъпления на основание чл.23, ал.1 и 3 от НК общо наказание от по 3 години лишаване от свобода и присъединеното наказание глоба в размер на по 5 000 лева на всеки един от подсъдимите Х. и Е.. ВКС намира, че и оправдаването им от настоящата инстанция по обвинението по чл.210, ал.1, т.2 вр.чл.209, ал.1 вр.чл.26, ал.1 вр.чл.18, ал.1 от НК не дава основание за намаляване на тези им наказания, като общото е формирано за особено укорими деяния, при злоупотреба с доверието от страна на служители на МВР, с което те са парадирали пред криминално проявени лица с цел извличане на имотна облага. Друг е въпросът доколко са постигнали целта си. Следва в един по-продължителен период те да докажат със съобразено с правовия ред в страната поведение своето поправяне и превъзпитание, за което съдилищата са им дали шанс с приложението на чл.66, ал.1 от НК. ВКС не намира основание за корекция на решението в тази му част и същото следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.354, ал.1, т.1 и 2 от НПК Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И :

ИЗМЕНЯ решение № 17 от 13.06.2017 г., постановено по ВНОХД № 74/2017 г. от Специализирания апелативен наказателен съд в частта му, с която е потвърдена присъда № 32 от 11.11.2016 г. по НОХД № 317/2015 г. на Специализирания наказателен съд за осъждането на подсъдимите И. Д. Х. и Р.

Д. Е. за престъпление по чл.210, ал.1, т.2 вр.чл.209, ал.1 вр.чл.26, ал.1 вр.чл.18, ал.1 от НК за осъществен от тях опит за измама на две лица, като :

- ОТМЕНЯ решението и потвърдената с него първоинстанционна присъда в тази им част,
- ПРИЗНАВА подсъдимите И. Д. Х. и Р. Д. Е., със снета по делото самоличност, за НЕВИННИ в това в периода от началото на м.август 2012 г. до края на м.септември същата година в Банско и в Благоевград, при условията на продължавано престъпление, с цел да набавят за себе си имотна облага да са възбудили и поддържали заблуждение у различни лица – у Й. Г. Е. и П. Х. П. и с това са направили опит да им причинят имотна вреда, като са се сговорили предварително за тяхното извършване и ги ОПРАВДАВА по предявеното им обвинение по чл.210, ал.1, т.2 вр.чл.209, ал.1 вр.чл.26, ал.1 вр.чл.18, ал.1 от НК.

ОСТАВЯ В СИЛА решението в останалата част.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :